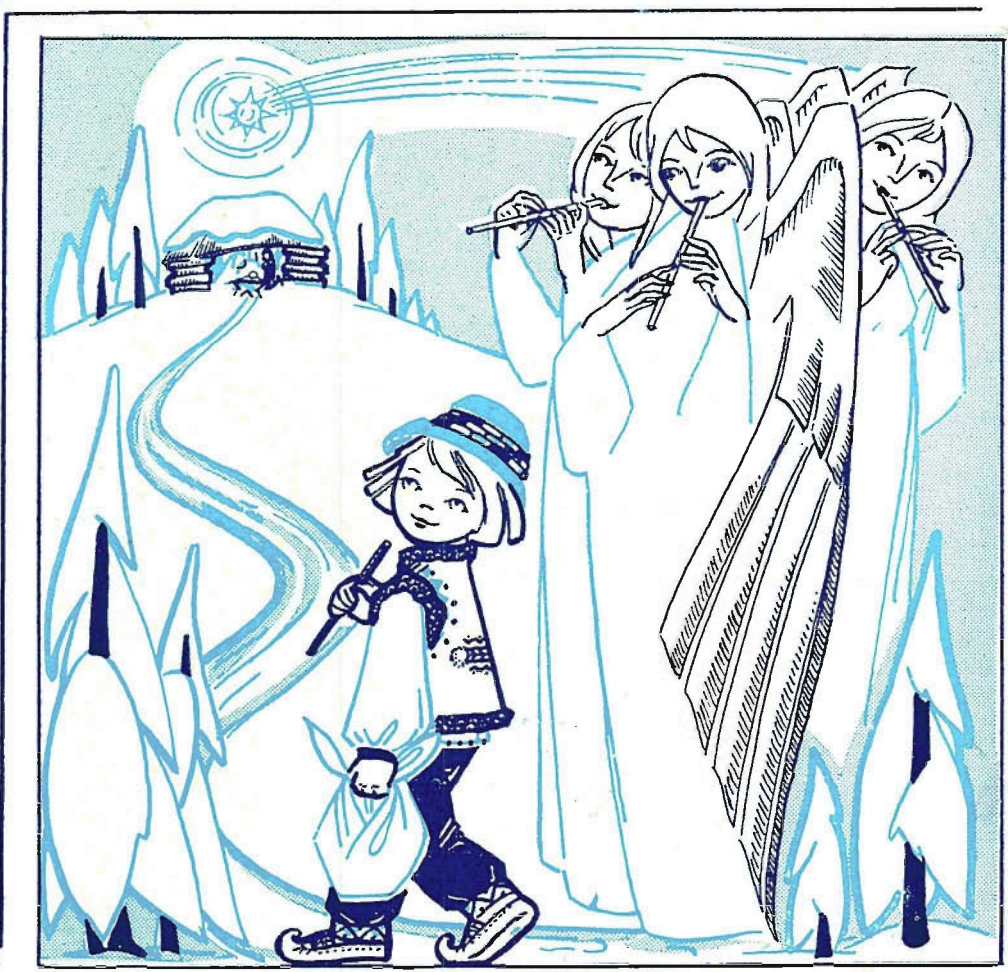

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ
ДЛЯ ДІТЕЙ

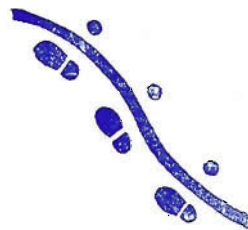

THE RAINBOW
A CHILDREN'S MAGAZINE

ЧИ ЦЕ СЛІДИ?

Якби ви побачили ці дивні сліди на снігу, чи змогли б сказати, хто їх зробив?

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК І РОЗВ'ЯЗКИ РОЗВАГ ЗА ГРУДЕНЬ Ц. Р.: ЯКІ КНИЖКИ БРАЛИ З ПОЛИЦІ ГАЛИНА І АНДРИЙКО? „МАРУШКА-ЧЕРЕПУШКА І ЛЕСЬ-ПОВІГДЕСЬ” І „МАЛЕНЬКИЙ ДЗВОНАР З КОНОТОПУ”. КАПУСТОНЬКА: Зайчик.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
— й —
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Співробітникам, Передплатникам, Читачам,
їх Батькам, Виховникам і Вчителям,
всім Прихильникам і Жертводавцям
— б а ж а є —
ВИДАВНИЦТВО й РЕДАКЦІЯ „ВЕСЕЛКИ”

ЯКІ ЦЕ СЛОВА?

Б-г пр-дв-чн-й н-р-д-вс-
Вставте на місці рисок голосні — матимете початкові слова величної пісні, яку співає український народ під час Різдвяних Свят.

РІЗДВЯНА ЗАГАДКА

Гостя в нас не будь-яка:
Вся зелена і струнка,
Кольорові намиста,
А волосся золотисте,

Лямпочки горять іскристо...
Радо ми її вітаєм,
Пісню про Христа співаєм...

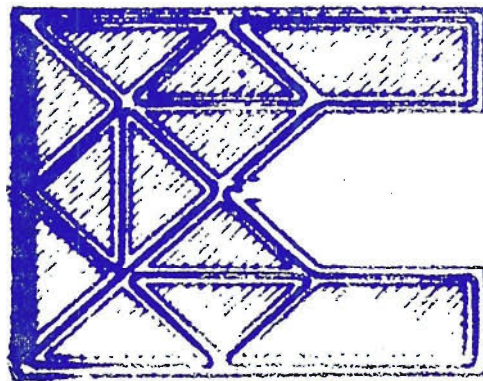
Б.Д.

ЩО ЦЕ?

Це, іде віз,	То і цапки стане часом,
Хоч нема коліс —	А вельможних
Із горба без коней лине	Подорожніх
І без пари й без бензину.	Поскидає в рів у сніг —
І не авто й не літак,	Не на лихо, а на сміх!
А снігами мчиться так,	— Діточки, не відкладайте,
Що за віз це, відгадайте!	

ОЦЕ ДОРОГА, ЯКОЮ ІХАЛО АВТО

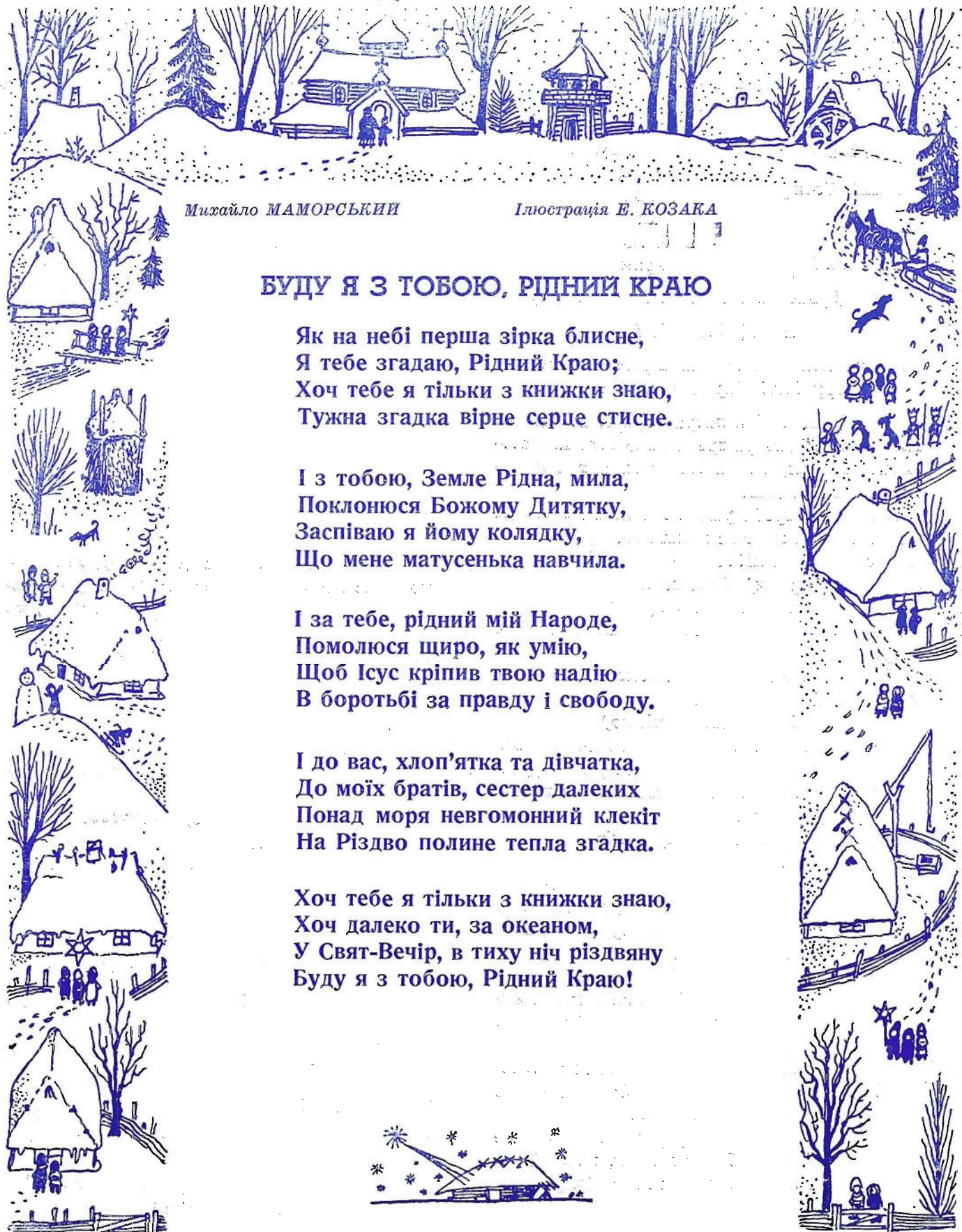

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагус Колегія з членів Об'єднання Працівників для Дітей і Молоді. Річна передплата становить у ЗСА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Обкладинка роботи Ніни Мриц.
“THE RAINBOW” — “VESELKA”

Published monthly, except June to September Bi-monthly
at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
Subscription \$4.00 per year.
Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ніна Мриц — Поклім Новонародженому

Михайло МАМОРСЬКИЙ

Ілюстрація Б. КОЗАКА

БУДУ Я З ТОБОЮ, РІДНИЙ КРАЮ

Як на небі перша зірка блисне,
Я тебе згадаю, Рідний Краю;
Хоч тебе я тільки з книжки знаю,
Тужна згадка вірне серце стисне.

І з тобою, Земле Рідна, мила,
Поклонюся Божему Дитятку,
Заспіваю я йому колядку,
Що мене матусенька навчила.

І за тебе, рідний мій Народе,
Помолюся широ, як умію,
Щоб Ісус кріпив твою надію
В боротьбі за правду і свободу.

І до вас, хлоп'ятка та дівчатка,
До моїх братів, сестер далеких
Понад моря невгомний клекіт
На Різдво полине тепла згадка.

Хоч тебе я тільки з книжки знаю,
Хоч далеко ти, за океаном,
У Свят-Вечір, в тиху ніч різдвяну
Буду я з тобою, Рідний Краю!

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ...

Різдвяна картина на 2 відслони

Дійові особи:

Божа Мати	Пастушки:
Святий Йосиф	Давид
Ангел	Данило
Хор ангелів	Іван
	Савло
	Оврам

Подія відбувається на полі коло Вифлеєму

1 ВІДСЛОНА

(Ніз на полі. Два пастушки розпалюють ватру, інші збирають паливо)

ДАНИЛО. Гарзд! Хай ватра горить, а нам час іти спати, бо завтра треба рано встати. Пасовисько погане, скрізь каміння, а трави мало: ягнята голодні.

САВЛО. Авжеж, треба рано встати! Та сьогодні мені якось не хочеться спати...

ІВАН. І мені також ні!..

ПАСТУШКИ (гуртом). І ми не сонні.

ІВАН. То може б ми заспівали гуртом?

ПАСТУШКИ. А заспіваймо! (Сідають кругом ватри).

ДАВИД. Починаймо, тільки не голосно, бо люди у Вифлеємі вже сплять.

ПАСТУШКИ (співають якусь пісню).

САВЛО. А тепер може хто розкаже щось цікаве.

ІВАН. Я розкажу! Я ходив на Пасху до Єрусалиму. Був у храмі, як читали Святе Письмо.

САВЛО. А ти розумів, що читали?

ІВАН. Не все, але дещо таки зрозумів.

ПАСТУШКИ. А що?

ІВАН. З того, що там читали, зрозумів, що має прийти на світ великий пророк, може й цар Ізраїлю, і його пануванню не буде кінця.

ДАВИД. А чи знаєш, коли це має статися?

ІВАН. Годі було мені зрозуміти.

ДАНИЛО. Гей, як то було б добре! Ми мали б свою власну державу і не мусіли б слухати римських посіпак.

САВЛО (притишено). Цить, не говори так голосно! Хтось може підслухати. За такі слова римляни жорстоко карають!..

ІВАН. Дай, Боже, щоб той пророк якнайскоріше прийшов! Я, хоч убогий пастух, перший пішов би його привітати. Але що я йому подарував би?

ДАНИЛО (докладає палива до вогню). Уже пізно, і час нам спати! Хто знає, чи не доведеться нам завтра перегнати ягнят аж туди, на ті гори! (Показує).

САВЛО. Тож помолімося перед сном!

ПАСТУШКИ (стають навколійшки).

дивна ясна зоря! (Пастушки схоплюються на ноги).

САВЛО. Справді, дивна! Такої зорі ми тут ніколи не бачили. Здається, що й хвіст за нею тягнеться.

ДАВИД. Вона рухається, посувається...

САВЛО. Якесь дивне диво твориться на світі.

ДАНИЛО. Побачимо вдосвіта, що з нею станеться, а тепер таки час нам спати! Молімося, хлопці!

ПАСТУШКИ (знову стають навколійшки).

САВЛО. Благослови, душе моя, Господа і дякуй Йому за всі добродійства Його. Він же дарує нам радісну молодість, заступає від лиха і прощає наші провини. Він радує нас сонцем на небі й пахучими квітками на землі. Кожному з нас Він дав на потіху любу маму і доброго батька і разом з ними велику любов. Дякуємо Тобі, Боже, за всі Твої ласки і за оцей день, що проминув без лихої пригоди. Борони нас, ласкавий Боже, від злого випадку, щоб ми завтра прокинулись здорові й веселі, як пташата в гаю, амінь!

ПАСТУШКИ (розстеляють рядна на землі кругом ватри й лягають спати. Хвилинка тиші. Гра світел, і враз здалека долинає врозистий спів: „Слава на висотах Богу“).

ІВАН (при останніх словах пісні підносить голову). Хлопці, спите? Я чую якусь чудову, ніби ангельську, пісню! . .

ПАСТУШКИ (прокидаються, сідають на ряднах).

ДАНИЛО. Я також чув прегарний спів.

САВЛО. Хто ж це співає в таку глуху ніч?

(Пастушки наслухують, за хвилину знов озивається пісня, заблисло світло, і з-за скелі виходить ангел).

АНГЕЛ. Вставайте, хлопці! Чувте цей спів?

ПАСТУШКИ (зриваються на ноги). Чувмо! Що це?

АНГЕЛ. Ангели співають. У Вифлеємі народився цар світу. Ідіть, вітайте Боже Дитятко! Ось сяйво над повіткою . . . Там воно лежить на руках у Божої Матері. (Відходить).

ІВАН. Невже це той цар, про якого я чув у Єрусалимі?

САВЛО. Мабуть, так!

ІВАН. Ходім чимскоріше його привітати!

ДАНИЛО. А що ти йому подаруєш?

ІВАН. Я віддав би йому все, що маю. (Надумується). Але я нічого не маю . . . Хіба дам йому своє найменше ягнятко.

ДАВИД. Я маю сопілку, дам йому погратись.

САВЛО. Я маю хлібець — мама спекла. Не їсти-му, дам йому, може він голодний.

ДАНИЛО. Я подарую йому свищика.

ОВРАМ (найменший із усіх). А я . . . А я скажу, що його люблю! . .

ІВАН. Гаразд. Не тратьмо марно часу! Готові?

Ходім! (Підіймає гирлигу й усі виходять при звуках далекої врозистої пісні ангелів).

2 ВІДСЛОНА

(У глибині сцени освітлена повітка. За нею хор ангелів, так щоб його було видно над покрівлею. Ангели співають „Різдво Твоє, Христе Боже наш“).

БОЖА МАТИ (сидить у повітці з заповитим Дитятком на руках). Прохолодно цієї ночі!

ІОСИФ. Покладім Малятко на сіно в цих яслах! Там буде затишніше.

БОЖА МАТИ. Так може бути краще. На сіні простелимо рядно.

ІОСИФ. А прикрити можна мою свитою. (Підходить до ясел, мостить у них сіно, зверху кладе якусь одержу). Вже готово!

БОЖА МАТИ (кладе Дитятко в ясла й прикриває свитою).

ІОСИФ. Хай Маля спить, а ти, Маріє, також спочинь! Як стане світати, я піду в місто, може дістану кухоль молока або шматок хліба, бо ти певно голодна.

БОЖА МАТИ. Спасибі, Іосифе! (Мостить собі лежанку біля ясел).

ІОСИФ (виглядає з повітки на поле). Чути якийсь гамір: хтось іде до нас.

БОЖА МАТИ. Я чую дитячі голоси.

ПАСТУШКИ (стають несміливо отодалік і розмовляють між собою).

ІВАН (недовірливо). Це тут? Чи не збилися ми поночі з дороги?

ДАВИД. Стривайте! (Підкрався, приглядається ближче, потім утішно вертається до товаришів). Там отаке малесеньке Дитятко лежить у яслах! (Показує міру руками).

САВЛО. Це мав би бути наш новий цар?

ІВАН. Царі живуть у палацах. Я бачив у Єрусалимі.

ДАНИЛО. Алеж ангел казав нам, що він у повітці. І зоря над повіткою сяє, і чути спів . . .

ІВАН. Це правда! Але запитаймо того дядька. Він певно знатиме.

САВЛО (підходить ближче вертету). Здорові були, дядечку! Скажіть, чи тут народився новий цар Ізраїлю?

ІОСИФ. Так, він цар, але його царство не з цього світу. Він сам колись про це скаже.

САВЛО. Спасибі, дядечку! (Відступає до пастушків). Ми не збилися з дороги. Це справді той цар! Підійдім ближче!

ПАСТУШКИ (підходять до повітки і низько вклоняються).

ІВАН. Я до землі вклоняюся новонародженому цареві і прошу прийняти від мене подарунок. (Здіймає з плегей ягнятко).

ДАНИЛО. І я з поклоном вітаю царя та принесу маленький подарунок — свищика.

ДАВИД. А я — сопілку.

САВЛО. Я приніс шматочок паляниці.

ОВРАМ. А я . . . а я . . . дуже-дуже його люблю! . .

БОЖА МАТИ (приймає дари). Добрі, милі діти! Спасибі вам!

ІОСИФ. Ісусик вам ніколи цього не забуде.

ІВАН (погинає коляду, до нього спершу приєднуються пастушки, а потім і ангели). Бог Предвічний народився . . .

(При останніх звуках заслона спадає)

ЗВІДКИ ВЗЯЛАСЯ РІЗДВЯНА ЯЛИНКА

(Ілюстрація Ю. Кульчицького)

На Святий Вечір до кімнати приносять ялинку, обвішують її срібним та золотим павутинням, цукерками й іншими прикрасами і засвічують на ній свічки. Велика то втіха дітям, коли на небі заблісне перша зірка, а в хаті ясно освітять ялинку і заколядують „Бог Предвічний”.

Звідки взявся звичай прикрашувати кімнату ялинкою? Про це є різні перекази, а один із них розповідає так:

Деся у далекому селі жила вбога вдовиця з двома дітьми, Оксаною і Петрусем. Вони були такі бідні, що не мали ні що їсти, ні чим затопити в печі.

Находив Святий Вечір. Мати післала дітей у недалекий ліс назбирати пруття. Діти пішли й почали збирати хмиз, а збираючи, зайшли в глибину лісу та й заблудили. Несуть в'язки хмизу на плечах, ідуть, ідуть, а лісові кінця немає. Надійшов вечір, настала ніч...

— Заночуємо отут, у затишку, а вранці знайдемо дорогу! — сказав Петрусь до сестрички.

— Хай буде й так! — відповіла Оксана. — Ночують же в лісі зайчики та вивірки і не бояться, то й нам нічого боятись. А втім, Бог і малий Ісусик з нами.

Посідали діти під молодою ялинкою на в'язках хмизу, притулились одне до одного та й поснули.

В той час, коли діти спали, в лісі почали діятися всякі дива. Надбігла вивірка, глиш — під ялинкою двогчко дітей! Зараз поскакала до лісового царя, ведмедя, і розповіла, що бачила біля своєї хатки двоє дітей. Вони змерзлі, голодні та дуже бідні. Чи не можна б їм чимось допомогти?

Вивірка ще не скінчила розповідати, а вже прискакав зайчик, прибігла лисичка, прилетіли пташки, і всі в один голос стали жалувати дітей: бідні діти, їм треба якось допомогти!

Тоді промовив лісовий цар — ведмідь:

— Ідїть і порятуйте їх, як знаєте та чим можете. Я даю на це свою згоду.

Побігли звірі, полетіли птахи, і кожне з них принесло, що мало. Вивірка принесла горішки, горобчики — сушені ягідки, а ведмідь прислав зайчиком меду. Щоб не розбудити сонних дітей, звірята порозвішували свої подарунки на ялинці, мовляв, діти пробудяться та й поснідають. Коли звірятка відійшли, з неба злинув ангел і освітив ялинку свічками, щоб діти не боялися і щоб їм було тепло.

Рано вранці, до схід сонця, прокинулись діти, глянули на ялинку і здивувалися: що за краса, звідкіля стільки дарунків?! Намірились були їсти, бо були дуже голодні, та пригадали свою любу маму, що сьогодні, на Різдво, сидить голодна в холодній хаті або, може, бігає по лісі та шукає своїх діток. Тож зрубали ялинку і з усім, що було на ній, понесли додому.

Тепер уже легко знайшли дорогу, бо зайчик позначив її своїми слідами. І коли прийшли додому, в хаті бідної вдовиці настала велика радість. Із села позбігалися люди, щоб подивитися на пишну ялинку. Відтак кожний батько приніс з лісу своїм дітям ялинку та пообвішував її різними прикрасами й дарунками.

Відтоді щороку на Святий Вечір прибирають ялинку і славлять при ній малого Ісусика, який народився у Вифлезмі.

За Ю. Ш.

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Пам'ятний і славний день 22 січня в історії українського народу. У цей день 1918 року столиця України — Київ — сповнилась радісним і щасливим гомоном: у церквах дзвонили дзвони, а на великій площі перед собором св. Софії зібралися тисячі народу. Грали оркестри, маршували колони українського війська, маяли прапори. Сповнялася давня мрія українського народу: впала московська царська влада, і Україна проголосила себе самостійною, вільною державою.

А через рік, у той самий день 22 січня, на тій же площі св. Софії в Києві проголошено злу-

Св. Софія в Києві. На її площі проголошено акт Незалежності Української Держави 22-го січня 1918-го року і акт Соборності Українських Земель 22-го січня 1919 року.

ДЗВОНИ В УКРАЇНІ

(До роковин 22-го січня 1918 і 1919 років)

Задзвонили срібні дзвони в Україні,
Аж по світі по широкім стало чути:
„Зустрічайте Воскресіння день! Віднині
Навік-віки Україні вільній бути!”

За шумів відвічний Київ прапорами,
Розлилася народу повідь по Подолі,
На майдані на Софійським з корогвами
Зустрічала Україна свято волі.

Задзвонили срібні дзвони в Україні,
Аж по світі по широкім стало чути,
Що не нарізно, але в сім'ї єдиній
Український славний нарід хоче бути!

Україно, нездоланна віща Мати
Володимира, Богдана і Тараса!
Бог Тобі призначив жити, не вмирати,
Бути світові як захист і краса.

Задзвонили срібні дзвони в Україні,
Аж по світі по широкім стало чути:
Хай про вірність молодецьку батьківщині
На науку поколінням скажуть Крути.

І хоча ще не скінчилися смутки-болі,
І страждання не минулися останні,
Не заступлять чорні хмари сонця волі,
Що промінням розцвітає на світанні.

Бо про те, що наша правда не загине,
Що бажання наші в пута не закути,
Задзвонили срібні дзвони України,
Щоб повік було по всьому світі чути.

Володимир Перейславець

ку всіх українських земель в одну спільну Соборну Українську Державу. Тоді об'єдналися разом Західня Україна із Наддніпрянською Україною, щоб спільними силами обороняти свою волю від ворогів, щоб міцнів і розвивався український нарід у власній вільній державі.

День 22 січня 1919 року — це один з найкращих і найсвітліших днів в історії України.

ВСІМ ПОРА КОЛЯДУВАТИ!

Вже прийшло Різдво до хати,
Всім пора колядувати!

Колядують в місті діти,
Тож і звірам не сидіти!

Хоч вітри холодні дують,
Зайчик, їжик колядують,
Лис і олень підтягають,
Як уміють і як знають.

Їм підспіває і білка
Голосочком, мов сопілка.
Навіть мишка, хоч маленька,
Теж підспіває злегенька.

Хоч вітри холодні дують,
Звірі в лісі колядують,
Всім пора колядувати,
Бо прийшло Різдво до хати.

РІЗДВЯНИЙ ПРИВІТ

(Ілюстрація Ю. Козака)

Стоїть ВЕСЕЛКА край воріт
В новій святковій свиті,
Різдвяний нам несе привіт
Із міста Джерзі Ситі.

На гудзик пальчик і — дзень-дзень:
„Чи можна, друзі, в хатку?
Хотіла б я в цей світлий день
Співати вам колядку.

З Різдвом святим вітаю вас:
Христос вродився нині!
Ісусе, дай щасливий час
І вам, і дітям всім ураз,
І нашій Україні”.

Алла КОССОВСЬКА

СВЯТВЕЧІРНЯ ЗІРКА

Стерегла я на дворі
Святвечірню зірку:
Як засвітиться вгорі,
Я гукну в квартиру:

„Мамо, зірочка горить,
Час вже на вечерю!”
А сама в ту ж саму мить
Вскочу просто в двері.

Але зірки ще нема,
Десь там забарилась . . .
Я ходжу-ходжу сама,
Вже і занудилась.

Все дивлюсь, вдивляюсь я
Поміж хмар, у небо:
„Вийди, зіронько моя,
Нам тебе так треба!”

Раптом, бачу: розійшлись
Хмари на всі боки,
А між ними засвітивсь
Промінь десь високо.

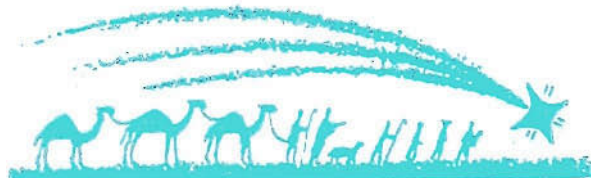
Вийшла зірка золота
В небі погуляти,
Наче королівна та
На велике свято!

Я швиденько до вікна
Та й гукаю: „Зірка!”
Зачепилась і — бу-бух!
Впала під квартиру!

Трохи боляче було —
Я проте сміюся,
Хоч я на саме Різдво
І дістала гудзя!

Мама каже: „Не журись,
Маєш аж дві зірки:
Перша в тебе на чолі,
Друга — з неба зірка!”

На дворі — на подвір'ї; квартира — pilot window for ventilation, тут взагалі вікно; занудитися — занудьгувати (to be bored); зиркнути — кинути оком, моргнути (to throw a look).

Тарасик — ні, не Тарасик, а таки вже Тарас. Понад десять років має, а виріс — вищий за маму!

Ви його не знаєте, бо й як знати, коли Тарас зовсім звичайний, непомітний, скромний хлопець. Та й добрий, чемний, як і ви всі. Знають його тільки шкільні товариші, а товаришів Тарас має багато, бо ходить до двох шкіл — до англійської, а в суботу — до української.

Але й шкільні товариші не дуже звертають на Тараса увагу. Він ніколи нічим не хвалиться, не розказує про свого тата й маму, не має великого альбому поштових марок, не любить забавбоїв сніговими кулями.

Отак і сьогодні. Хлопці почали в парку війну сніговими кулями, а Тарас став збоку за великою купою снігу, що її нагорнули товариші, щоб ставити снігового діда.

Постояв Тарас хвилину, думаючи, що робити. Побачив під парканом невелику тонку дощинку. Підняв її й почав нею обтісувати снігову брилу. Із брили почали щораз виразніше виступати форми великого гіпопотама.

Тарас не чув уже гомону війни — захопився своєю різьбою.

Богдан перший побачив Тарасову роботу. Підбіг і здивовано став приглядатись.

— Гей, хлопці! Ходіть, дивіться! — покликав товаришів. Довкруги Тараса стала збиратися хлоп'яча громада.

Тарас засоромився, зняковів і рад би був утекти звідтіль, але приємно було йому, що товариші приглядаються до його різьби.

— Алеж бо гіпопотам! Наче справжній, живий! — загомоніли хлоп'ячі голоси.

І раптом один-другий голосно засміялись. Гіпопотам дивно нагадував постать і обличчя „великого Била”, найбільшого й найсильнішого в класі хлопця.

„Великий Бил” якраз надійшов, насуплений, з невдоволеною міною, бо всі хлопці залишили війну сніжками й побігли до Тараса.

— Хто тобі дозволив чіпати оцю брилу снігу? — запитав гнівно. — Це моя брила. Я її згорнув, щоб ліпити снігового діда.

— Та це не тільки твоя брила, але й твій портрет! — вигукнув хлопець з гурту.

— Що? Портрет? Який портрет!? — закричав Бил.

— Вибач! Я не знав... — почав виправдуватись Тарас. — Я можу...

— О, я бачу, що ти можеш!... — і Бил підступив до гіпопотама і почав водити по ньому рукою.

Хлопці неприязно дивилися на Била. Ніхто не сказав ні слова, але було видно, що всі вони стануть в обороні Тараса й не дозволять знищити його снігову різьбу.

— Чого ж ви так поставали й дивитесь? — промовив Бил зовсім зміненим голосом. — Не зна-

НОВОРІЧНИЙ ПОСІВАЛЬНИК

Володимир ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ

Гей, насиплю я пшениці
До старої рукавиці
Та й піду до діда в хату
До схід сонця посипати,
До бабусі я піду
Побажати гаразду:
Щоб їх доленька любила,
Щоб трималася їх сила,
Щоб біди-журби не мали,
Щоз казками забавляли
І мене й мою сестричку,
Ще маленьку-невеличку.
Гей, насиплю я пшениці
До старої рукавиці:
— Діду, бабо! Відчиніть,
Посівальника прийміть!

Роляник

СЬОГОДНІ МИ — КОЛЯДНИКИ

Гудуть над містом літаки,
Гуркочуть джети, вертолети,
Летять ракети, мов зірки,
Кудись на Місяць між плянети,
А ми, зібравшись у громадку,
Співаємо колядку.

Різдво — чудове свято свят,
Що про минуле будить згадку,
Ялинка — дар від янголят,
Колядка — пісня про Дитятко,
Що народилося на сні
В далекій Україні.

Нехай гуркочуть літаки,
Ракети мчаться в світові провали —
Сьогодні ми колядники,
Як наші прадіди бували,
І „Бог Предвічний”, як вони,
Співаєм, внуки і сини.

Тобі, далекий Рідний Краю,
Народе милий, дорогий,
Колядку давню ми співаєм,
Щоб не раділи вороги,
Не святкували перемог,
Бо з Богом — ми, і з нами — Бог!

Провал — провалля, безодня (precipice, gulf, deep), тут: нескінченні простори світу.

ете, що робити? Ану, качати снігові брили, а Тарас вирізьбить нам тут цілий звіринець!

— Гурра! — закричали хлопці, а Богдан по хвилині сказав голосно до Тараса:

— Ти вирізьбиш нам тут ведмедя-Бурмила і мавпу Фрузю — оту з „Лиса Микита”. Та й самого Лиса Микиту!

До вечора у парку не стихав веселий гомін, йшла дружня робота. Поруч із гіпопотамом стали ще носоріг, слон, ведмідь Бурмила і мавпа Фрузя, а попереду сидів гордо сам Лис Микита.

Полснення-словничок: сніжка — snow-ball; брила — block; зніяковіти — збентежитися (to be confused); наауплений — beetle-browed; звіринець — живі звірі в клітках людям (menagerie).

ЧОГО ТУТ НЕМА ЩЕ?

(Ілюстрація Ю. Козака)

Гляньте на столик — на Лесеві скарби:
Тут зошити, книжка, і пензлі, і фарби,
Цукерки і склянка, до носа хустинка
І шапка, і капці та ще й сорочинка,
Ліхтарка, шкарпетки, дві булочки,
[мило,
Пів яблука, гребінь, розлите чорнило...

І що тут ще більше? Спитаймо ось
[краще,
Чого тут немає, чого тут нема ще.
Та й Лесь за столом призадумавсь,
[не знає,
Чого тут нема ще, чого тут немає.

Тож ще раз погляньмо на Лесеві
[скарби:
Є зошити, книжка, є пензлі і фарби,
Цукерки і склянка, до носа хустина,
Є шапка і капці та ще й сорочина,
Ліхтарка, шкарпетки, дві булочки,
[мило,
Пів яблука, гребінь, є ложка, горнятко,
Нема лиш одного — нема тут..
[порядку!
А Лесь за столом призадумавсь,
[не знає,
Чого йому треба, чого він не має.
Б. Д.

Спиймось!

ДИВНА ШКОЛА

— Знаєте, мамо, з цією нашою школою якась дивна справа: вчителі нічого не знають, бо завжди нас про щось питають, а ми також нічого не знаємо!..

ПОМІЧНИЦЯ

Марійка: — Юрчику! Ти зліпи снігодіда, а я зроблю йому носа, очі, покладу капелюха на голову й устромлю мітлу в руку!

ГОЦА ДРАЛА

Новорічні сівачі
Пробудились ще вночі.

Білка-Смілка, Яць вухатий
Кличуть Гоцу посівати.

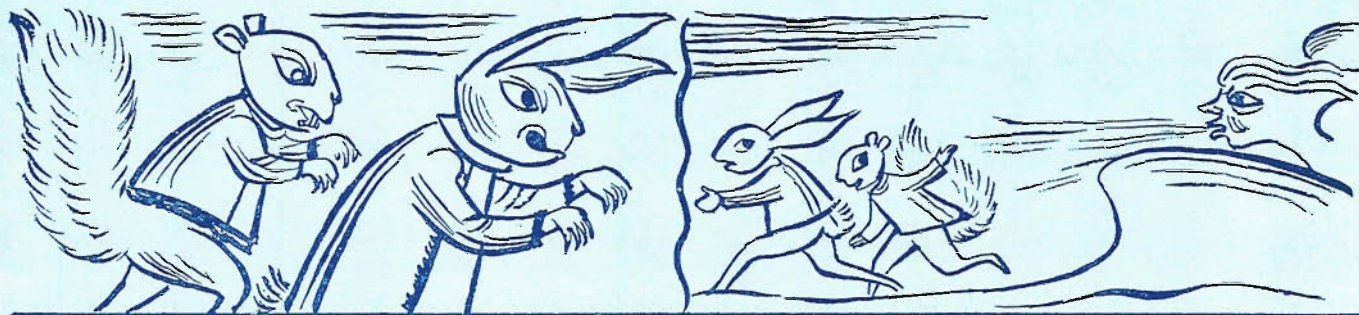
— Посівати час до гнома,
До малого Ромтомтома!

Ух, та й прикро ж на дорозі
У снігу та на морозі!

Вітер-шибеник під гаєм
Ще й намети надуває.

Засипав снігом очі,
Пропустити їх не хоче.

Білка мах кінцем хвостича!
Їжив грізно Яць вусиця!

Лихо! Вітра не злякали,
Обернулись — повтікали.

Гоца Вітра не лякала,
Трохи в хатці почекала.

Вітер дув собі та й дув,
Аж втомився і заснув.

Каже Гоца: — Геть тривога!
Вільна нам тепер дорога!

Ромтомтома привітали,
З Новим Роком посівали.

СНІГУРІ

В лісі, в парках, у садах
Птиці в чорних каптанах.

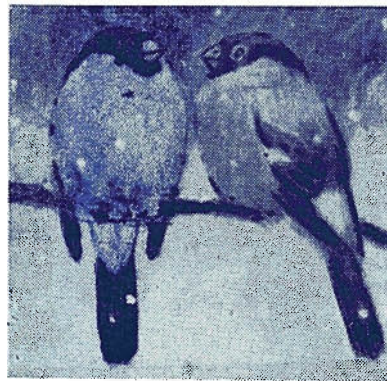
– Прилетіли снігурі!
– Це зима на порі...

Кажуть, янціо їх нема,
То не скоро ще зима...
Сірі та червоногруді
– Дю-дю-дю, – гукають, – дю-ді...

А самі аж із тайги
Принесли до нас сніги...
От за це ми їх із вами
Й називаєм снігурами.

Д. В.

Каптан — jacket, coat; На порі — на часі, пора на щось; тайга — незайманий, цілинний сибірський ліс (taiga, Siberian virgin forest).

У ЗООПАРКУ

Кожного року фірма, де мій тато працює, за три тижні перед австралійським Різдом влаштовує ялинку. Її завжди роблять в зоопарку, тому і ми в цей день ідемо туди, крутимось там на каруселях, їздимо верхи на поні, на поїздах та їмо багато морозива. В такий день до зоопарку приїжджає до 10 тисяч дітей з батьками. На цей раз не було їх так багато, бо дощ усіх розігнав. Але він, на щастя, перестав, і вже час від часу визирало сонечко.

Спершу ми дістали подарунки і по торбинці ласощів. Я дістала приладдя до шиття, мій брат Олег — тенісовий виряд, а сестричка Тая — гарну торбинку. Після цього ми розглядали звірів. Цього року зоопарк перебудували, і тепер ми ходили по містку в клітці, а леви лежали на площах та в печерах. Ми дуже здивувались, коли слон-велетень вистромив голову із-за високої стіни. Ми йому дали горішків та кексів, але цього йому було замало. Він випустив з хобота воду, а потім, мов пилюмоком, збирав долі сміття й горішки і подавав їх до рота.

Ми довго дивилися на палац гіпопотамів. Їх там було три: один лежав у воді, другий перекидався, а третій пішов на прогулянку за муровану стіну. А як повернувся і ліг у воду, то вона аж вийшла з берегів.

Бачили також бобра, що завзято носив щось до своєї хатки. Їм збудували новий ставок, в якому плаває колода, і бобри нею бавляться. А нашій Таї дуже сподобалися мавпочки, що ловили горішки в повітрі.

Далі ми бачили худих шакалів, що бігали неспокійно по клітці. А на озері мені дуже сподобався білий лебідь-красень. Він підплив до нас і теж зацікавився горішками в лущинці. Тая підстрибувала з цікавості і ледве не впала в воду, коли лебідь розлущував горішки.

Вже була п'ята година вечора, як ми підійшли до ведмедів. Вони повідкидали лапи, порозтягались і намагалися заснути. А коли ми кидали горіхи, один з ведмедів піднімав лапу і, якщо йому вдавалося зловити горіх, то з'їдав, а як ні, то дрімав далі.

Із зоопарку ми виходили майже останніми, боїчись, щоб нас не замкнули і не лишили на ніч із звірами.

*Леся Шевченко,
уч. 7 кл. Рідної Шк. в Нобл Парку,
12 років.*

У ЦИРКУ

В цирку їздили ведмеді
На вельосипеді.
Люди їм плескали,
Дуже їх хвалили,
Та було для Алли
Це незрозуміло.
Каже мамі Алла:

— В них уміння мало!
Онде я по вулиці
Їжджу краще навіть;
Люди не дивуються,
і ніхто не хвалить...

Тут не в спорті справа,
Не в вельосипеді,
А за те їм слава,
Що вони —
ВЕДМЕДІ.

Вельосипед — ровер (bicycle); уміння — ability.

ДИТИ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ „ВЕСЕЛКИ“!
• ПРИСДНУТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! •
• ПОШИРЮЙТЕ НАШ ЖУРНАЛ! ЖЕРТВУЙТЕ •
• НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВЕСЕЛКИ“! •

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРИЛЕЦЬ ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE BOHDAN-SICHOVY STRILETS

РОЗДІЛ I: ДИВНИЙ ГРІМ

CHAPTER I: THE STRANGE THUNDER

Двісті шістдесят років спав Богдан-характерник у печері тасмничого джерела.

For two hundred and sixty years Bohdan-the-sorcerer did not awaken from his slumber in the cave of the mysterious well.

А тисяча дев'ятсот чотирнадцятого року загуркотів над землями України дивний грім.

And in 1914, a strange thunder rumbled over the lands of Ukraine.

Від його гуркоту обсунулася земля, що закривала вхід до Богданової печери.

The echo of the roar moved the earth that covered the entrance to Bohdan's cave.

Дід у довгій рясі загукав біля входу: — Уставай, лицарю! Пора!

The old man in the long cassock shouted into the cave: "Wake up, noble knight! It's time!"

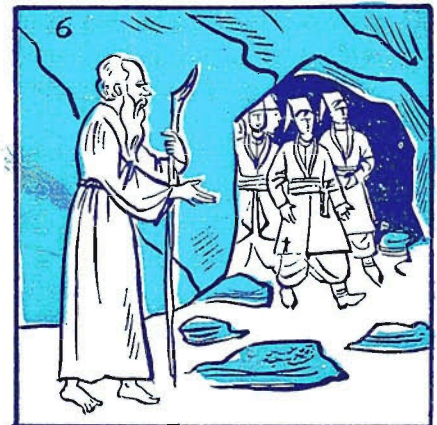

Богдан схопився на ноги. — Чую грім! — сказав. — Так, пора!

Bohdan jumped to his feet. "I hear a thunder. It's time, indeed!"

(Продовження буде)

(To be continued)

In the meantime, the old man woke up the twelve Kozaks who had slept for 300 years in the adjacent cave.

Тим часом дід розбудив дванадцять козаків, що спали в сусідній печері триста років.